

Sygn. akt III KRS 54/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

w sprawie z odwołania J. D.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 10 lipca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 1022,

z udziałem T. M. i B. U. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr [...] /2014 z dnia 10 lipca 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej Rada) postanowiła: 1) przedstawić Prezydentowi RP kandydatury T. A. M. oraz B. U. W. z wnioskiem o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O. oraz 2) nie przedstawiać Prezydentowi RP z

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O. kandydatur J. H. D., R. I. K. oraz B. I K..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w O. (ogłoszone w Monitorze Polskim z dnia 13 grudnia 2013 r., poz. 1022) zgłosiło się pięciu kandydatów. Zespół członków Rady w dniu 9 lipca 2014 r. odbył posiedzenie w celu przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny zgłoszonych kandydatur, w którym uczestniczył przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej. Po naradzie Zespół jednogłośnie (trzema głosami "za") postanowił zarekomendować Radzie kandydatury T. A. M. oraz B. U. W. (sędziów sądu rejonowego) na wakujące stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w O.. Według Zespołu, T. M. uzyskał drugie co do wielkości poparcie organów środowiska sędziowskiego (kolegium właściwego sądu apelacyjnego wystawiło kandydatowi ocenę "dobrą plus", a zgromadzenie ogólne sędziów apelacji udzieliło mu poparcia 64 głosami, przy 4 głosach "przeciw" i 14 głosach "wstrzymujących się"). B. U. W. uzyskała natomiast najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego (kolegium sądu apelacyjnego oceniło jej kandydaturę jako "bardzo dobrą", a zgromadzenie ogólne sędziów apelacji udzieliło jej poparcia 71 głosami przy 3 głosach "przeciw" i 8 głosach "wstrzymujących się"). Na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2014 r. Rada wszechstronnie rozważyła całokształt okoliczności sprawy i kierując się rekomendacją Zespołu, uznała, że w przeprowadzanej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydaturami spośród pięciu zgłoszonych są kandydatury T. M. oraz B. U. W.. Rada podkreśliła, że długoletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe wybranych kandydatów, opinie na temat ich pracy, a także uzyskane przez nich zdecydowane poparcie środowiska sędziowskiego (najwyższe spośród wszystkich osób uczestniczących w konkursie), przemawiają za przedstawieniem tych kandydatur Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Według Rady, każde postępowanie nominacyjne stawia szczególne wymagania kandydatom do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim. W postępowaniu konkursowym stosowane są jednakowe kryteria wobec wszystkich kandydatów, przy czym Rada, dokonując oceny każdej ze zgłoszonych kandydatur, miała na uwadze także przymioty wymagane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu

okręgowego. Przy całościowym uwzględnieniu wszystkich kryteriów branych pod uwagę przez Radę, na wyróżnienie zasługują kandydatury sędziów T. M. oraz B. U. W.. Dokonując takiego wyboru, Rada miała na uwadze przymioty wymienione w "bardzo pozytywnych" opiniach kwalifikacyjnych. Według Rady, wybrani kandydaci posiadają wszechstronne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe i życiowe, co przekłada się na wysoką jakość ich pracy i stabilność orzecznictwa. W ocenie Rady, pozostali trzej kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w O. nie spełniają w procedurze konkursowej kryteriów ustawowych w takim stopniu, jak osoby wybrane. Ich ogólna ocena kwalifikacyjna, przy uwzględnieniu doświadczenia zawodowego oraz opinii wizytacyjnych i służbowych na temat ich pracy, nie jest tak wyróżniająca, jak ocena kwalifikacji T. M. oraz B. U. W.. Wszystkie wymienione wyżej okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Rady na kandydatury: 1) T. M. oddano 14 głosów "za" przy braku głosów "przeciw" i "wstrzymujących się", 2) B. U. W. oddano 15 głosów "za" przy braku głosów "przeciw" i "wstrzymujących się", 3) J. D. nie oddano ani jednego głosu "za", natomiast oddano 3 głosy "przeciw" i 11 głosów "wstrzymujących się", 4) R. K. nie oddano ani jednego głosu "za" lub "przeciw" przy 14 głosach "wstrzymujących się", 5) B. K. nie oddano żadnych głosów "za", oddano 1 głos "przeciw" i 13 głosów "wstrzymujących się".

Od uchwały Rady J. D. wniósł odwołanie, kwestionując rozstrzygnięcie w zakresie nieprzedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego. Skarżący zarzucił naruszenie: 1) art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP "przez ograniczenie dostępu do stanowisk sędziowskich przedstawicielom zawodów prawniczych niebędących sędziami, asystentami sędziów lub referendarzami sądowymi, a także dyskryminację ze względu na wiek"; 2) art. 33 i 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej ustawa o KRS) "przez nieuwzględnienie największego i najwszechstronniejszego stażu pracy i doświadczenia zawodowego skarżącego, jego osiągnięć zawodowych i działalności społecznej, rzetelności i zaangażowania, wynikiem czego było dowolne i nieuwzględniające interesu publicznego (potrzeb wymiaru sprawiedliwości) rozważenie tej kandydatury"; 3) art. 42 ust. 1 ustawy o KRS "przez niedopełnienie

obowiązku uzasadnienia uchwały w części dotyczącej indywidualnej sprawy skarżącego, pomimo takiego wymogu wynikającego wprost z tego przepisu, co uniemożliwia kontrolę jej legalności przez Sąd Najwyższy, a w szczególności ustalenie jaką wagę miały kryteria, które Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę oceniając skarżącego i czy uchwała ta nie nosi cech arbitralności i dowolności"; 4) art. 37 ust. 1 i art. 21 ust. 1 ustawy o KRS oraz § 5, § 12, § 3 ust. 2 pkt 4 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie regulaminu szczegółowego działania Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. "przez głosowanie nad kandydaturami bez zapoznania się z nimi, a ponadto w dwóch odrębnych turach: w pierwszej wzięło udział w głosowaniu 14 osób, a w drugiej 15 osób, choć jak wynika z treści protokołu plenarnego posiedzenia z dnia 10.07.2014 r. na tym posiedzeniu jako obecnych wykazano 21 osób, przy czym brak jest w protokole wskazania, którzy członkowie KRS byli obecni podczas przedstawienia kandydatur i podczas głosowania i którzy uczestniczyli w tych głosowaniach, przez co zostały naruszone w sposób rażący wszystkie wymienione wyżej przepisy, a treść protokołu posiedzenia plenarnego uniemożliwia kontrolę prawidłowości i legalności trybu podejmowania zaskarżonej uchwały". Odwołujący się wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości, zwracając uwagę w szczególności, że zarzucany w odwołaniu brak uczestnictwa takiej samej liczby członków Rady przy rozpoznawaniu poszczególnych wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O. nie jest zjawiskiem nadzwyczajnym i nie stanowi uchybienia, które rodziłoby konieczność powtórzenia procedury nominacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych oraz przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w sądach

powszechnych. Rada obraduje na posiedzeniach plenarnych (art. 20 ust. 1 ustawy o KRS) i do ważności jej uchwał potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu (art. 21 ust. 1 ustawy o KRS), przy czym uchwały podejmowane są bezwzględną większością głosów (art. 21 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o KRS). W sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W myśl art. 35 ustawy o KRS, jeśli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół członków Rady (wyznaczony w trybie przewidzianym w art. 31 ustawy o KRS) opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Gdy na stanowisko sędziowskie kandydaturę zgłosiła osoba wykonująca zawód adwokata o posiedzeniu zespołu zawiadamia się Naczelną Radę Adwokacką, której przedstawiciel może wziąć udział w posiedzeniu zespołu z głosem doradczym (art. 36 ustawy o KRS). W sytuacji, gdy na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i wówczas podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS).

Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o KRS) i przysługuje od nich odwołanie do Sądu Najwyższego. Stosownie do art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawie z odwołania od uchwały Rady ogranicza się do zbadania zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, przy odpowiednim stosowaniu przepisów postępowania cywilnego dotyczących skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych

kandydata. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (nie weryfikuje dokonanego przez Radę wyboru kandydata na urząd sędziego według reguł zasadności) i jedynie rozstrzyga o zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, będąc związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi jej podstawę. Taka wykładnia utrwalona jest w orzecznictwie (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09, LexPolonica nr 3934139; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 8 czerwca 2011 r., III KRS 6/11, LEX nr 1095942; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 15/11, LEX nr 1108553 i z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby, zaś przepisy o ustroju sądów wyznaczają jedynie minimalne wymagania formalne, jakie powinien spełnić każdy kandydat ubiegający się o objęcie urzędu sędziego. Z tej przyczyny regulacja art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) określa minimalne warunki, jakie powinien spełnić kandydat ubiegający się o stanowisko sędziego sądu okręgowego i przy wyborze najlepszego kandydata Rada może kierować się wszelkimi możliwymi - a dozwolonymi przez prawo - kryteriami, zwłaszcza mogącymi być szczególnie pożądane z perspektywy dobra wymiaru sprawiedliwości. Takim zaś kryterium - nienaruszającym konstytucyjnej zasady równego dostępu do służby publicznej - może być w szczególności posiadanie przez kandydata pretendującego do objęcia stanowiska sędziego w sądzie odwoławczym doświadczenia orzeczniczego nabytego w trakcie okresowej pracy w takim sądzie na zasadzie tzw. delegacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., III KRS 14/11, LEX nr 1106743). Rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych obejmuje też kompetencję Rady do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299), a zasadniczym kryterium wyboru kandydata do urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe i cechy osobowościowe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12,

OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194). Usprawiedliwioną podstawę odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, mogą stanowić uzasadnione zarzuty, potwierdzające stosowanie przez Radę nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w odniesieniu do kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466).

Zarzuty (twierdzenia) odwołującego się, że pominięcie jego kandydatury przy wyborze osób rekomendowanych Prezydentowi RP z wnioskiem o ich powołanie na wakujące stanowiska sędziowskie, stanowiło przejaw "ograniczenia dostępu do stanowisk sędziowskich przedstawicielom zawodów prawniczych niebędących sędziami, asystentami sędziów lub referendarzami sądowymi" oraz "dyskryminacji ze względu na wiek", są nieuzasadnione. Odwołujący się niesłusznie upatruje naruszenia przez Radę przepisów regulujących tryb postępowania w tym, że nie uwzględniono jego "największego i najwszechstronniejszego stażu pracy i doświadczenia zawodowego". Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wniosek odmienny, bowiem Rada wyraźnie zaznaczyła, że - po rozważeniu całokształtu kryteriów istotnych z punktu widzenia przydatności dla służby sędziowskiej - uznała, iż kandydatura odwołującego się (podobnie jak pozostałe dwie kandydatury nieprzedstawione Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do urzędu sędziego), "nie spełnia kryteriów ustawowych w takim stopniu, jak osoby ocenione najwyżej w obecnej procedurze konkursowej". Zdaniem Rady, ocena kandydatury odwołującego się nie jest "tak wyróżniająca", jak ocena kwalifikacji sędziego T. M. oraz sędzi B. U. W.. Innymi słowy, Rada miała na względzie wieloletni dorobek zawodowy odwołującego się (w toku praktyki adwokackiej), a także jego doświadczenie życiowe. Rada doszła jednak do przekonania, że z perspektywy dobra wymiaru sprawiedliwości, kandydatury wybranych przez nią osób (sędziów sądu rejonowego) są "lepsze" niż "nie tak wyróżniające się" kandydatury odwołującego się i dwóch innych osób uczestniczących w procedurze konkursowej. Dokonany w ten sposób wybór uchyla się spod kontroli Sądu Najwyższego.

Wbrew twierdzeniom odwołującego się, Rada nie zastosowała względem niego kryterium dyskryminującego ze względu na wiek. Przede wszystkim Rada nie

wskazała w uzasadnieniu uchwały, że stosowała takie kryterium. Dlatego rozważania co do zarzutów sformułowanych w tym zakresie w odwołaniu mogą mieć wyłącznie charakter abstrakcyjny. W ogólności zasada równości praw i będąca jej odbiciem zasada niedyskryminacji polega na tym, że wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym (jednakowym) stopniu mają być traktowane równo (jednakowo), a więc według jednakowej (takiej samej) miary, bez różnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Różnicowanie w prawie jest więc dopuszczalne, jednakże z uwzględnieniem uzasadnionego społecznie kryterium różnicowania. Dyskryminacja, stanowiąca przejaw naruszenia zasady równego traktowania, będzie wobec tego polegać na różnicowaniu praw i obowiązków osób, które charakteryzują się taką samą cechą istotną (relewantną), niemającym podstawy w odpowiednio przekonywających argumentach, które muszą mieć charakter relewantny i proporcjonalny oraz pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych (przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2006 r., I PK 89/06, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 2, s. 88; z dnia 18 września 2008 r., II PK 27/08, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 41; z dnia 19 stycznia 2009 r., II PK 131/08, OSNP 2010 nr 15-16, poz. 185; z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 232/10, OSNP 2012 nr 11-12, poz. 133 i z dnia 20 maja 2011 r., II PK 288/10, LEX nr 898698 oraz orzecznictwo sądów i trybunałów szczegółowo powołane w ich uzasadnieniach).

W rozpoznawanej sprawie w procedurze konkursowej na dwa wolne stanowiska sędziowskie zgłosiło się pięciu kandydatów. Wobec tego Rada musiała dokonać wyboru i zdecydować o przedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego co najwyżej dwóch spośród pięciu kandydatów uczestniczących w konkursie. Kryterium wieku (zarówno zbyt młodego, jak i zbyt zaawansowanego) "samo w sobie" bynajmniej nie jest dyskryminujące. Wręcz odwrotnie, jest to normalne kryterium różnicujące kandydatów, w szczególności, że jest ściśle powiązane z innymi (niewątpliwie dopuszczalnymi) kryteriami, takimi jak doświadczenie życiowe i zawodowe. Różnicowanie ze względu na wiek jest stosowaniem kryterium dyskryminującego tylko w pewnych, szczególnych

sytuacjach. Było to rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym konieczności wyboru przez pracodawcę pracownika, z którym rozwiąże stosunek pracy. W szczególności Sąd Najwyższy oceniał, czy pracodawca może przy takim wyborze posługiwać się kryterium wieku (bez naruszenia zakazu dyskryminacji ze względu na wiek). W tym zakresie utrwalona jest wykładnia, że wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony "wyłącznie" z powodu osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego stanowi bezpośrednią dyskryminację ze względu na wiek (art. 11³ k.p.). Nie ma natomiast przeszkód, aby wiek pracownika stanowił usprawiedliwione (racjonalne, rzetelne i sprawiedliwe) kryterium wyboru pracownika do zwolnienia z pracy, spośród wielu pracowników znajdujących się w podobnej sytuacji (tak w szczególności uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2009 r., II PZP 13/08, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 248; OSP 2010 nr 3, poz. 24, z glosą A. Wypych-Żywickiej i orzecznictwo powołane w jej uzasadnieniu). Taka wykładnia jest uzasadniona w odniesieniu do (podobnej co do zasady) sytuacji, gdy Rada w postępowaniu nominacyjnym, w którym bierze udział większa liczba kandydatów niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich, musi dokonać wyboru kandydata. Należy przyjąć, że wówczas wiek kandydata może stanowić usprawiedliwione (niedyskryminujące) kryterium wyboru, jeżeli (zwłaszcza w połączeniu z innymi kryteriami) będzie to uzasadnione racjonalną, rzetelną i sprawiedliwą argumentacją. Jedynie w przypadku nieprzedstawienia kandydata i nieobsadzenia wolnego stanowiska sędziowskiego, ze względu na zastosowanie "wyłącznie" kryterium wieku (zbyt młodego lub zbyt zaawansowanego, choć w granicach określonych ustawą) można mówić o dyskryminacji ze względu na wiek.

Pozbawiony racji jest zarzut obrazy art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, w ramach którego odwołujący się twierdzi, że uzasadnienie uchwały w zakresie obejmującym ocenę jego kandydatury jest niepełne, przez co może nosić znamiona arbitralności i dowolności. Niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego, nie narusza prawa, gdyż stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów, dającą obraz jednego jako "najlepszego" ze wszystkich. W takim

wypadku poszczególne cechy "gorszych" kandydatów nie są eksponowane i tylko subiektywnie wynik głosowania Rady może być oceniany jako ich przegrana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636). Z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów na sędziów Rada nie ma więc obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich. Wystarczy dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę. Ponadto uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny (liczący 25 osób - art. 187 ust. 1 Konstytucji RP) w następstwie głosowania, którego wyniki trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. W rozpoznawanej sprawie takie reguły zostały zachowane w szczególności przez to, że przy wydawaniu uchwały Rada kierowała się między innymi wynikami poparcia, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w "środowisku sędziowskim". Wbrew odmiennym wywodom odwołującego się, ta okoliczność jest ustawową przesłanką wyboru kandydata na urząd sędziego. Chociaż nie została wymieniona wśród warunków formalnych uprawniających do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w art. 63 Prawa o ustroju sądów powszechnych, to jednak przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed Radą (art. 35 ustawy o KRS). Chociaż wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Rady przy ocenianiu kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 140) i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr

1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Wbrew podniesionym w odwołaniu zarzutom, Rada - w oparciu o wszechstronnie rozważony materiał dowodowy - dokonała więc właściwej (pozbawionej cech arbitralności i dowolności) oceny kandydatury odwołującego się na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w O., z zastosowaniem właściwych, niedyskryminujących kryteriów i uznała, że ta kandydatura nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu, bo nie należy do dwóch "najlepszych" kandydatur spośród pięciu zgłoszonych do objęcia wolnego stanowiska. W kwestii wyboru właśnie dwóch najwyżej ocenionych kandydatów Rada obszernie umotywowowała swoje stanowisko w uzasadnieniu uchwały, przytaczając w szczególności wyniki głosowania przeprowadzonego w odniesieniu do poszczególnych kandydatur. Jak zaś wskazano w uzasadnieniu uchwały, odwołujący się na posiedzeniu Rady nie otrzymał ani jednego głosu poparcia.

Odwołujący się zarzuca, że w postępowaniu przed Radą naruszono przepisy regulujące tryb podejmowania uchwał w sprawach indywidualnych przez to, iż w głosowaniu nad jedną kandydaturą (B. U. W.) brało udział 15 członków Rady, zaś w przypadku pozostałych kandydatur głosy oddało tylko 14 osób. Zdaniem Sądu Najwyższego, łączne rozpatrzenie i ocena wszystkich zgłoszonych kandydatur, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat (art. 37 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS) nie oznacza konieczności przeprowadzenia głosowań dotyczących każdego z kandydatów w identycznym składzie Rady. Rada jest organem kolegialnym (liczy 25 osób). Jest więc rzeczą oczywistą z praktycznego punktu widzenia, że w trakcie jednego posiedzenia Rady, zmienia się skład personalny tego organu. Dotyczy to również tej części posiedzenia, w czasie której łącznie rozpatrywane są wszystkie kandydatury zgłoszone na dane stanowisko. Również w tym przypadku rozpatrywanie kandydatur może trwać wiele godzin (występują w praktyce sytuacje, gdy na jedno wolne stanowisko sędziowskie zgłosi się kilkaset osób). Wówczas jest oczywiste, że skład Rady (choćby z przyczyn losowych) może ulegać zmianie w trakcie głosowań nad poszczególnymi kandydatami. Takie sytuacje są normalne w trakcie posiedzeń innych organów kolegialnych. Przepis art. 37 ust. 1 ustawy o KRS o łącznym rozpatrzeniu i ocenie

wszystkich zgłoszonych kandydatur, należy więc traktować jako wskazujący na potrzebę dążenia, aby głosowanie nad poszczególnymi kandydaturami (bo na tym polega ich rozpatrzenie i ocena) nastąpiło w tym samym składzie personalnym Rady oraz jako przepis zakazujący istotnej zmiany składu Rady w sposób wpływający na wynik głosowania z uwagi na wymaganie uzyskania bezwzględnej większości głosów (art. 21 ust. 2 ustawy o KRS). Z przepisu tego nie wynika natomiast konieczność zachowania identycznego składu Rady w poszczególnych głosowaniach, pod warunkiem, że Rada podejmie uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów.

W rozpatrywanym przypadku skład Rady zmienił się o jedną osobę. Nie była to zmiana istotna z punktu widzenia wyników głosowania na poszczególnymi kandydaturami, a więc art. 37 ust. 1 ustawy o KRS nie został naruszony. Odwołujący się nie uzyskał ani jednego głosu poparcia a kandydaci przedstawieni do powołania otrzymali odpowiednio 14 i 15 głosów "za". Nawet gdyby podczas głosowania nad kandydaturą odwołującego się był obecny piętnasty członek Rady i oddał na niego głos poparcia, to i tak ten jeden głos "za" nie mógłby rzutować na ogólny wynik procedury konkursowej. Także z tej przyczyny podniesione w tym zakresie w odwołaniu zarzuty nie stanowią jego usprawiedliwionej podstawy, gdyż - w ogólności - skuteczność zarzutu obrazy prawa procesowego, zależy od wykazania, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS).

Należy dodać, że nietrafne są formułowane przez odwołującego się uwagi na temat braku informacji w protokole posiedzenia, którzy konkretnie członkowie Rady brali udział w debacie i głosowaniu nad poszczególnymi kandydaturami. Z przepisów regulujących sposób funkcjonowania Rady, w tym zwłaszcza z § 5 i 15 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. nr 72, poz. 712) wynika, że członkowie Rady potwierdzają obecność na posiedzeniu złożeniem podpisu na liście obecności (§ 5 zdanie pierwsze), zaś w protokole posiedzenia Rady, który sporządza pracownik Biura Rady wyznaczony przez jej Przewodniczącą, zamieszcza się między innymi listę członków Rady oraz innych

osób biorących udział w posiedzeniu lub jego części, skrót wypowiedzi członków Rady i osób biorących udział w posiedzeniu, wyniki głosowań oraz listę członków Rady biorących udział w głosowaniu w poszczególnych sprawach indywidualnych (§ 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, 3 i 4). Odwołujący się w żaden sposób nie wykazał, aby protokół z posiedzenia Rady w dniu 10 lipca 2014 r. został sporządzony z pominięciem wymaganych elementów i dlatego niezasadny jest zarzut jakoby "treść protokołu posiedzenia plenarnego uniemożliwiała kontrolę prawidłowości i legalności trybu podejmowania zaskarżonej uchwały".

W konsekwencji należy przyjąć, że Rada rozpatrzyła "łącznie" wszystkie kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym, jak tego wymaga art. 37 ust. 1 ustawy o KRS, gdyż ocena wszystkich pięciu kandydatur biorących udział w konkursie została dokonana na tym samym posiedzeniu Rady (w dniu 10 lipca 2014 r.) i wyrażona w tej samej uchwale (Nr [...] /2014), której rozstrzygnięcie odnosi się z osobna do każdego z kandydatów. Uzasadnienie uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie w zaskarżonej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującego się z wnioskiem o powołanie go na urząd sędziego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą. Uzasadnienie uchwały nie jest ani niekompletne, ani sprzeczne z dokumentacją pozostająca w dyspozycji Rady i jasno z niego wynika, na jakiej podstawie faktycznej została ona podjęta.

Na zakończenie Sąd Najwyższy zauważa, że odwołanie od uchwały Rady powinno odpowiadać wymaganiom stawianym skardze kasacyjnej. W orzecznictwie przyjmuje się, że uzasadnienie skargi (podstaw kasacyjnych oraz wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania) powinno być zwarte, rzeczowe, jasne i emocjonalnie neutralne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014 nr 7-8, poz. 83). Powinno charakteryzować się zwieżłością argumentów oraz przejrzystością zarzutów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2010 r., III CSK 260/09, Biuletyn SN-Izba Cywilna 2010 nr 4). Odwołanie od uchwały Rady wnoszone do Sądu Najwyższego w trybie art. 44 ust. 3 ustawy o KRS powinno więc cechować się zwieżłością stylu,

rzeczowością i adekwatnością argumentacji oraz selektywnością w doborze zarzutów i emocjonalną indyferentnością wypowiedzi. Z tej perspektywy nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia przesadne, publicystyczne zabarwienie niektórych sformułowań w sposób, jaki został przedstawiony w rozpoznawanym odwołaniu. Brak podstaw do posługiwania się w piśmie procesowym (odwołaniu) do Sądu Najwyższego językiem polemicznym, charakterystycznym dla utworu publicystycznego (felietonu) zamiast argumentacją prawniczą. W szczególności nieuprawnione jest posługiwanie się zwrotami "rysuje się wyraźnie tendencja zamykania swego środowiska przez sędziów", "motywacja głosujących (Y) jest też wątpliwa moralnie", "jest to (Y) niepoważne dokonywanie (Y) oceny kandydatów", "głosując nie wiedzieli absolutnie nic o kandydatach", "dokonany wybór urąga wszelkim zasadom i podważa autorytet KRS", "co najmniej zastanawiające jest głosowanie piętnastej nie wskazanej z imienia i nazwiska osoby", "nie przeszkadzało jej to zagłosować w ciemno i trafić akurat na kandydata, na którego chciało zagłosować pozostałe 14 osób" itp. Wywody odwołującego się zostały w tym zakresie utrzymane w zbędnej i niestosownej konwencji, nacechowanej zabarwieniem emocjonalnym, która dalece wykracza poza racjonalną potrzebę wykazania słuszności stawianych zarzutów.

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.